

KOZŁOWSKI

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

17 iulie 2008 *

În cauza C-66/08,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 35 UE de Oberlandesgericht Stuttgart (Germania), prin decizia din 14 februarie 2008, primită de Curte la 18 februarie 2008, în procedura privind executarea unui mandat european de arestare emis împotriva lui

Szymon Kozłowski,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, G. Arestis și L. Bay Larsen (raportor), președinți de cameră, domnii J. Makarczyk, P. Küris, E. Juhász, A. Ó Caoimh, doamna P. Lindh și domnul J.-C. Bonichot, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: domnul B. Fülöp, administrator,

* Limba de procedură: germana.

având în vedere Ordonanța președintelui Curții din 22 februarie 2008 prin care s-a dispus judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii accelerate conform articolului 104a primul paragraf din Regulamentul de procedură,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 22 aprilie 2008,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Kozłowski, de M. Stirnweiß, Rechtsanwalt;

- pentru guvernul german, de domnul M. Lumma și de doamna J. Kemper, în calitate de agenți;

- pentru guvernul ceh, de domnul M. Smolek, în calitate de agent;

- pentru guvernul danez, de domnul J. Bering Liisberg, în calitate de agent;

- pentru guvernul francez, de domnul J.-C. Niollet, în calitate de agent;

- pentru guvernul italian, de domnul F. Arena, avvocato dello Stato;

- pentru guvernul olandez, de doamnele C. Wissels și M. Noort, în calitate de agenți;

- pentru guvernul austriac, de doamnele C. Pesendorfer și T. Fülöp, în calitate de agenți;

- pentru guvernul polonez, de domniile M. Dowgielewicz și L. Rędziniak, în calitate de agenți;

- pentru guvernul slovac, de domnul J. Čorba, în calitate de agent;

- pentru guvernul finlandez, de domnul J. Heliskoski, în calitate de agent;

- pentru Comisia Comunităților Europene, de doamna S. Grünheid și de domnul R. Troosters, în calitate de agenți,

după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- ¹ Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3, denumită în continuare „decizia-cadru”).

- ² Această cerere a fost prezentată în cadrul unei proceduri privind executarea, de către Generalstaatsanwaltschaft Stuttgart (denumit în continuare „autoritatea judiciară de executare germană”), a unui mandat european de arestare emis la 18 aprilie 2007 de Sąd Okręgowy w Bydgoszczy (Tribunalul regional din Bydgoszcz, denumit în continuare „autoritatea judiciară emitentă poloneză”) împotriva domnului Kozłowski, ressortisant polonez.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii Europene

3 Potrivit considerentului (5) al deciziei-cadru:

„Obiectivul stabilit pentru Uniune, și anume, de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, duce la eliminarea extrădării între statele membre și la înlocuirea acesteia cu un sistem de predare între autoritățile judiciare. Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de extrădare. Relațiile de cooperare clasice care au dominat până în prezent între statele membre ar trebui să fie înlocuite cu un sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive, într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.”

4 Considerentul (7) al deciziei-cadru prevede:

„Dat fiind faptul că obiectivul de a înlocui sistemul de extrădare multilateral înțemeiat pe Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957 nu poate fi suficient realizat de statele membre acționând unilateral și prin urmare, datorită dimensiunii și efectelor sale, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, Consiliul poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. [...]”

5 Considerentul (8) al deciziei-cadru prevede:

„Deciziile privind executarea mandatului european de arestare trebuie să facă obiectul unor controale suficiente, ceea ce înseamnă că o autoritate judiciară din statul membru în care a fost arestată persoana căutată va trebui să ia decizia de predare a acesteia.”

6 Alineatele (1) și (2) ale articolului 1 din decizia-cadru definesc mandatul european de arestare și obligația de executare a acestuia după cum urmează:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.”

7 Articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru prevede:

„(1) Un mandat european de arestare poate fi emis pentru fapte [...] sau, atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță, pentru condamnări pronunțate cu o durată de cel puțin patru luni.”

8 La articolul 3 din decizia-cadru sunt enumerate trei „[m]otive de neexecutare obligatorie a mandatului european de arestare”.

- 9 Articolul 4 din decizia-cadru, intitulat „Motive de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare”, prevede, în șapte puncte, aceste motive. În acest sens, punctul 6 al acestui articol prevede:

„Autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare:

[...]

6. în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern;”

- 10 Articolul 5 din decizia-cadru, intitulat „Garanții pe care trebuie să le ofere statul membru emitent în cazuri speciale”, are următorul cuprins:

„Executarea mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare poate fi subordonată prin dispozițiile dreptului statului membru de executare următoarelor condiții:

[...]

3. atunci când persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale este resortisant sau rezident al statului membru de executare, predarea poate fi supusă condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de executare pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate care a fost pronunțată împotriva sa în statul membru emitent.”

- 11 Articolul 6 din decizia-cadru, intitulat „Stabilirea autorităților judiciare competente”, prevede:

„(1) Autoritatea judiciară emitentă este autoritatea judiciară a statului membru emitent care este competentă să emită un mandat european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.

(2) Autoritatea judiciară de executare este autoritatea judiciară a statului membru de executare, care este competentă să execute mandatul european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.

(3) Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului despre autoritatea judiciară competentă, în conformitate cu dreptul intern.”

- 12 Din Informarea privind data intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, publicată în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 1 mai 1999 (JO L 114, p. 56), reiese că Republica Federală Germania a făcut o declarație în temeiul articolului 35 alineatul (2) UE, prin care aceasta acceptă competența Curții de a hotărî cu titlu preliminar în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 35 alineatul (3) litera (b) UE.

Dreptul național

- 13 Decizia-cadru a fost transpusă în dreptul intern german prin articolele 78-83k din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală (Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen) din 23 decembrie 1982, astfel cum a fost modificată prin Legea privind mandatul european de arestare (Europäisches Haftbefehlsgesetz) din 20 iulie 2006 (BGBl. 2006 I, p. 1721, denumită în continuare „IRG”), păstrând terminologia obișnuită în dreptul german, care desemnează o „predare” în sensul deciziei-cadru prin termenul „extrădare”.
- 14 IRG distinge între decizia privind admisibilitatea cererii de extrădare și decizia care are ca obiect soluționarea acestei cereri și acordarea sau nu a extrădării.
- 15 Conform articolelor 29-32 din IRG, este de competența Oberlandesgerichte (instanțe superioare regionale) să examineze în toate situațiile admisibilitatea cererii de extrădare, la cererea autorității judiciare de executare.
- 16 În schimb, decizia de a acorda sau de a nu acorda extrădarea, în ceea ce privește cererile de extrădare prezentate de o autoritate judiciară emitentă dintr-un stat membru, este de competența autorității judiciare de executare.
- 17 Articolul 4 punctul 6 din decizia-cadru a fost transpus, în ceea ce privește alte persoane decât resortisanții germani, resortisanți ai unui alt stat membru decât Republica Federală Germania sau ai unui stat terț, prin articolul 83b alineatul 2 litera b) din IRG. Conform acestei dispoziții, intitulată „Motive de neexecutare”:

„Extrădarea unui resortisant străin a cărui reședință obișnuită se află pe teritoriul național poate fi de asemenea refuzată atunci când

[...]

b) în cazul extrădării în vederea executării unei pedepse, acesta nu își exprimă consimțământul, fapt menționat, după informarea sa corespunzătoare, în procesul-verbal al audierii, și când prevalează interesul legitim al acestuia de a executa pedeapsa pe teritoriul național [...]"

18 În plan procedural, articolul 79 alineatul 2 din IRG reglementează procedura de soluționare a cererii de extrădare astfel:

„Înainte ca Oberlandesgericht [să se pronunțe asupra admisibilității cererii de extrădare], autoritatea competentă pentru a soluționa cererea [«Generalstaatsanwaltschaften»] trebuie să arate dacă intenționează să invoce motive de neexecutare în temeiul articolului 83b. Decizia de a nu invoca niciun motiv de neexecutare trebuie să fie motivată. Oberlandesgericht este competentă să exercite controlul asupra acestei decizii [...]"

Procedura principală și întrebările preliminare

19 Prin Hotărârea pronunțată la 28 mai 2002 de Sąd Rejonowy w Tucholi (Tribunalul de arondisment din Tuchola) (Polonia), domnul Kozłowski a fost condamnat la o pedeapsă de cinci luni de închisoare pentru distrugerea proprietății altei persoane. Pedeapsa aplicată prin hotărârea menționată a devenit definitivă, însă nu a fost încă executată.

20 De la data de 10 mai 2006, domnul Kozłowski este deținut la penitenciarul din Stuttgart (Germania) unde execută o pedeapsă privativă de libertate de trei ani și șase luni,

la care a fost condamnat prin două hotărâri ale Amtsgericht Stuttgart din 27 iulie 2006 și din 25 ianuarie 2007, pentru 61 de fapte de înșelăciune comise în Germania.

- 21 Autoritatea judiciară emitentă poloneză a solicitat autorității judiciare de executare germane, printr-un mandat european de arestare emis la 18 aprilie 2007, predarea domnului Kozłowski în vederea executării pedepsei de cinci luni de închisoare aplicate acestuia de Sąd Rejonowy w Tucholi.
- 22 La 5 iunie 2007, domnul Kozłowski a fost audiat cu privire la acest aspect de către Amtsgericht Stuttgart. În cursul acestei audieri, domnul Kozłowski a arătat acestei instanțe că nu era de acord cu predarea sa către autoritatea judiciară emitentă poloneză.
- 23 La 18 iunie 2007, autoritatea judiciară de executare germană l-a informat pe domnul Kozłowski că nu intenționa să invoce niciun motiv de neexecutare. În fapt, potrivit acestei autorități, nu ar exista niciun motiv de neexecutare conform articolului 83b din IRG și, în special, domnul Kozłowski nu ar avea reședința obișnuită în Germania. Perioadele succesive de ședere ale acestuia pe teritoriul german ar fi fost caracterizate prin comiterea mai multor infracțiuni, excluzând orice activitate legală.
- 24 În consecință, apreciind că nu era necesar să înceapă cercetări pentru a stabili unde, la cine și în ce scop locuia domnul Kozłowski în Germania, autoritatea judiciară de executare germană a solicitat Oberlandesgericht Stuttgart să autorizeze executarea respectivului mandat european de arestare.
- 25 În ceea ce privește situația personală a domnului Kozłowski, din decizia de trimitere reiese că, potrivit hotărârilor de condamnare pronunțate împotriva sa în Germania, acesta este celibatar și nu are copii. El ar vorbi puțin, chiar deloc limba germană. Domnul Kozłowski ar fi crescut și ulterior ar fi lucrat în Polonia, până la sfârșitul anului 2003. În continuare, pentru o perioadă de aproximativ un an, ar fi primit în acest stat membru indemnizații de șomaj.

26 Instanța de trimitere pornește de la ipoteza că, din februarie 2005 până la 10 mai 2006, data arestării acestuia în Germania, domnul Kozłowski a locuit preponderent pe teritoriul german. Această ședere ar fi fost întreruptă pe perioada concediului de Crăciun în anul 2005 și chiar în luna iunie 2005, precum și în lunile februarie și martie 2006. Domnul Kozłowski ar fi lucrat ocazional în domeniul construcțiilor, însă partea cea mai importantă a mijloacelor de subsistență și-ar fi asigurat-o prin comiterea de infracțiuni.

27 În sfârșit, instanța de trimitere arată că, în cadrul controlului efectiv pe care este obligată să îl efectueze în temeiul articolului 79 alineatul 2 din IRG, trebuie să stabilească dacă, în sensul articolului 83b alineatul 2 din aceeași lege și la data la care a fost solicitată predarea, „reședința obișnuită” a domnului Kozłowski se afla pe teritoriul german și dacă se mai află pe acest teritoriu. În cazul unui răspuns negativ la această întrebare, instanța menționată ar trebui să autorizeze executarea mandatului european de arestare în temeiul dreptului german, toate celelalte condiții impuse de acesta fiind de altfel îndeplinite.

28 În aceste condiții, Oberlandesgericht Stuttgart a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În vederea aplicării articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru [...], se poate considera că o persoană „rămâne” sau „este rezidentă” într-un stat membru [de executare], în condițiile în care această persoană

a) nu locuiește neîntrerupt în statul membru [de executare];

b) nu locuiește în acest stat conform legislației naționale privind intrarea și șederea străinilor;

c) comite în mod regulat infracțiuni în acest stat și/sau

d) este deținut în acest stat în scopul executării unei pedepse privative de libertate?

2) O transpunere a articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru [...] care exclude în orice situație predarea împotriva voinței sale, în scopul executării unei pedepse, a unui resortisant al statului membru [de executare], în condițiile în care conferă autorităților statului respectiv o putere de apreciere în vederea autorizării executării unui mandat european de arestare emis împotriva unor resortisanți ai altor stat membre care se opun predării lor, este conformă dreptului Uniunii, în special principiului nediscriminării și instituirii cetățeniei Uniunii, conform articolului 6 alineatul (1) UE coroborat cu articolele 12 CE, precum și 17 CE și următoarele și, în cazul unui răspuns afirmativ, trebuie cel puțin să se țină seama de aceste principii în cadrul exercitării puterii de apreciere menționate?”

Cu privire la întrebările preliminare

²⁹ Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, astfel cum reiese de la punctul 12 din prezenta hotărâre, Curtea este competentă, în speță, să se pronunțe cu privire la interpretarea deciziei-cadru în temeiul articolului 35 UE.

Cu privire la prima întrebare

³⁰ Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească înțelesul termenilor „este rezident” și „rămâne” prevăzuți la articolul 4 punctul 6 din decizia-cadru și, mai exact, dacă, în împrejurări precum cele din acțiunea principală, se poate considera că o persoană căutată în cadrul unei proceduri privind executarea unui mandat european de arestare intră sub incidența acestei dispoziții.

- 31 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie amintit că decizia-cadru, astfel cum reiese în special din articolul 1 alineatele (1) și (2), precum și din considerentele (5) și (7) ale acesteia, are ca obiect înlocuirea sistemului multilateral de extrădare între statele membre cu un sistem de predare între autoritățile judiciare a persoanelor condamnate sau bănuite, în scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, acest sistem fiind bazat pe principiul recunoașterii reciproce (a se vedea Hotărârea din 3 mai 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, Rep., p. I-3633, punctul 28).
- 32 Conform articolului 1 alineatul (2) din decizia-cadru, statele membre trebuie să execute orice mandat european de arestare pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile acestei decizii-cadru.
- 33 În această privință, articolul 4 punctul 6 din decizia-cadru prevede un motiv de neexecutare facultativă a unui mandat european de arestare în temeiul căruia autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea unui astfel de mandat emis în scopul executării unei pedepse atunci când persoana căutată „rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia”, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă în conformitate cu dreptul său intern.
- 34 Astfel, potrivit articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru, domeniul de aplicare al acestui motiv de neexecutare facultativă este limitat la persoanele care, dacă nu sunt resortisanți ai statului membru de executare, „rămân” în acest stat sau „sunt rezidenți” ai acestuia. Cu toate acestea, conținutul și înțelesul acestor termeni nu sunt definite în decizia-cadru.
- 35 Comisia Comunităților Europene, deși admite că, în anumite versiuni lingvistice ale deciziei-cadru, modul de redactare a articolului 4 punctul 6 din aceasta poate indica faptul că termenul „rămâne” se situează la același nivel ca și criteriile reprezentate de reședință sau de cetățenie, arată că, în orice caz, această dispoziție trebuie interpretată în sensul că faptul că persoana căutată rămâne în statul membru de executare este o condiție necesară însă nu suficientă pentru a invoca motivul de neexecutare facultativă prevăzut la articolul 4 punctul 6 menționat.

- 36 În această privință, este cu siguranță adevărat că termenul „rămâne” nu poate fi interpretat într-un mod extensiv care ar presupune ca autoritatea judiciară de executare să poată refuza executarea unui mandat european de arestare pentru simplul motiv că persoana căutată se află temporar pe teritoriul statului membru de executare.
- 37 Cu toate acestea, articolul 4 punctul 6 din decizia-cadru nu poate fi interpretat nici în sensul că o persoană căutată care, fără a fi resortisant sau rezident al statului membru de executare, rămâne în acest stat o anumită perioadă nu ar fi în niciun caz susceptibilă să fi stabilit cu acel stat legături care să poată justifica posibilitatea de a invoca acest motiv de neexecutare facultativă.
- 38 Rezultă că, în pofida unor diferențe de redactare între versiunile lingvistice ale articolului 4 punctul 6 menționat, categoria persoanelor căutate care „rămân” în statul membru de executare în sensul acestei dispoziții nu este, astfel cum a arătat în special guvernul olandez cu ocazia ședinței în prezenta cauză, total lipsită de relevanță pentru stabilirea domeniului de aplicare al acestei dispoziții.
- 39 În consecință, nu este suficient să se ia în considerare termenul „este rezident” în sensul articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru, ci trebuie de asemenea să se determine în ce mod termenul „rămâne” poate completa înțelesul primului dintre acești doi termeni.
- 40 Pe de o parte, această interpretare a articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru nu poate fi afectată de împrejurarea că, potrivit textului articolului 5 punctul 3 din aceeași decizie-cadru, care privește persoana ce face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale, predarea nu poate fi supusă de dreptul statului membru de executare condiției prevăzute la această dispoziție decât în cazul în care persoana vizată este resortisant sau rezident al acestui stat membru, fără să se facă trimitere la „rămânerea” sa.

- 41 Pe de altă parte, în ceea ce privește interpretarea termenilor „rămâne” și „este rezident”, trebuie precizat, contrar susținerilor guvernelor ceh și olandez, că definirea acestor doi termeni nu poate fi lăsată la aprecierea fiecărui stat membru.
- 42 Într-adevăr, atât din cerințele aplicării uniforme a dreptului Uniunii, cât și din principiul egalității de tratament rezultă că termenii unei dispoziții din dreptul Uniunii care nu face nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul de aplicare ale acesteia, trebuie să primească în toată Uniunea o interpretare autonomă și uniformă care trebuie obținută ținând seama de contextul dispoziției și de obiectivul urmărit prin reglementarea respectivă (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 18 octombrie 2007, Österreichischer Rundfunk, C-195/06, Rep., p. I-8817, punctul 24 și jurisprudența citată).
- 43 Întrucât decizia-cadru are ca obiect, astfel cum reiese de la punctul 31 din prezenta hotărâre, instituirea unui sistem de predare între autoritățile judiciare a persoanelor condamnate sau bănuite, în scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, bazat pe principiul recunoașterii reciproce, predare căreia autoritatea judiciară de executare nu i se poate opune decât în temeiul unuia dintre motivele de refuz prevăzute în decizia-cadru, termenii „rămâne” și „este rezident”, care determină domeniul de aplicare al articolului 4 punctul 6 din aceasta, trebuie să facă obiectul unei definiri uniforme în măsura în care privesc noțiuni autonome din dreptul Uniunii. Prin urmare, în dreptul național care transpune articolul 4 punctul 6, statele membre nu au dreptul să dea acestor termeni un înțeles mai larg decât cel care decurge dintr-o astfel de interpretare uniformă.
- 44 Pentru a ști dacă, într-o situație concretă, autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea unui mandat european de arestare, într-o primă etapă, aceasta trebuie numai să stabilească dacă persoana urmărită este resortisant, „este rezident” sau „rămâne” în sensul articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru și intră astfel în domeniul de aplicare al acesteia. Într-o a doua etapă, și numai dacă autoritatea judiciară de executare constată că persoana respectivă intră sub incidența unuia dintre acești termeni, aceasta trebuie să stabilească dacă există un interes legitim care să justifice executarea pe teritoriul statului membru de executare a pedepsei aplicate în statul membru emitent.

- 45 În această privință, trebuie subliniat, astfel cum fac toate statele membre care au prezentat observații Curții și Comisia, că motivul de neexecutare prevăzut la articolul 4 punctul 6 din decizia-cadru are ca scop în special să permită autorității judiciare de executare să acorde o importanță deosebită posibilității de a crește șansele de reinsertie socială a persoanei căutate după executarea pedepsei la care aceasta a fost condamnată.
- 46 Prin urmare, termenii „rămâne” și „este rezident” vizează situațiile în care persoana care face obiectul unui mandat european de arestare fie și-a stabilit reședința reală în statul membru de executare, fie, respectiv, ca urmare a unei șederi stabile de o anumită durată în acest stat membru, a stabilit cu acesta din urmă legături similare cu cele care rezultă din reședință.
- 47 Având în vedere informațiile cuprinse în decizia de trimitere, domnul Kozłowski nu „este rezident” în Germania în sensul articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru. În consecință, interpretarea care urmează nu privește decât termenul „rămâne” prevăzut în aceeași dispoziție.
- 48 Pentru a stabili dacă, într-un caz concret, între persoana căutată și statul membru de executare există legături care să permită să se constate că această persoană intră sub incidența termenului „rămâne” în sensul articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru, trebuie să se efectueze o apreciere globală a mai multor elemente obiective care caracterizează situația acestei persoane, printre care se numără în special durata, natura și condițiile șederii persoanei căutate, precum și legăturile familiale și economice pe care aceasta le întreține cu statul membru de executare.
- 49 Având în vedere că este de competența autorității judiciare de executare să efectueze o apreciere globală pentru a stabili, într-o primă etapă, dacă persoana vizată intră sub incidența articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru, o simplă circumstanță individuală care caracterizează persoana vizată nu poate avea, în principiu, o importanță determinantă.

- 50 În ceea ce privește circumstanțe precum cele descrise de instanța de trimitere în prima întrebare literele a)-d), trebuie să se constate că circumstanța prezentată la litera a), potrivit căreia persoana căutată nu a locuit neîntrerupt în statul membru de executare, și faptul descris la litera b), potrivit căruia această persoană nu locuiește în acest stat conform legislației naționale privind intrarea și șederea străinilor, fără a constitui elemente care să permită, în sine, să se concluzioneze că, în sensul articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru, această persoană nu „rămâne” în acest stat membru, pot totuși să dobândească relevanță pentru autoritatea judiciară de executare atunci când acestea i se solicită să aprecieze dacă persoana vizată intră în domeniul de aplicare al dispoziției menționate.
- 51 În ceea ce privește circumstanța, prezentată la prima întrebare litera c), potrivit căreia această persoană comite în mod regulat infracțiuni în statul membru de executare și faptul, descris la aceeași întrebare litera d), că aceasta este deținută în acest stat în scopul executării unei pedepse privative de libertate, trebuie să se constate că este vorba despre elemente lipsite de relevanță pentru autoritatea judiciară de executare în situația în care aceasta trebuie, într-o primă etapă, să determine dacă persoana vizată „rămâne” în sensul articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru. În schimb, presupunând că persoana „rămâne” în statul membru de executare, astfel de elemente pot să dobândească o anumită relevanță în cadrul analizei pe care, dacă este cazul, autoritatea menționată o efectuează în continuare pentru a stabili dacă neexecutarea unui mandat european de arestare este justificată.
- 52 Rezultă că, fără a fi determinante, două dintre cele patru circumstanțe prezentate de instanța de trimitere în cadrul primei întrebări literele a) și b), pot fi relevante pentru autoritatea judiciară de executare atunci când aceasta stabilește dacă situația persoanei respective intră în domeniul de aplicare al articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru.
- 53 În acest sens, trebuie să se constate că, având în vedere mai multe elemente dintre cele citate de instanța de trimitere ca fiind caracteristice situației unei persoane precum cea în cauză în acțiunea principală, în special durata, natura și condițiile șederii acesteia, precum și lipsa legăturilor familiale și existența unor foarte slabe legături economice cu statul membru de executare, nu se poate considera că o astfel de persoană intră sub incidența termenului „rămâne” în sensul articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru.

54 Având în vedere ansamblul considerațiilor de mai sus, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 4 punctul 6 din decizia-cadru trebuie interpretat în sensul că:

- o persoană căutată „este rezident” în statul membru de executare atunci când și-a stabilit reședința reală în acest stat și „rămâne” în acest stat atunci când, ca urmare a unei șederi stabile de o anumită durată în acest stat membru, a stabilit cu acesta din urmă legături similare cu cele care rezultă din reședință;

- pentru a stabili dacă între persoana căutată și statul membru de executare există legături care să permită să se constate că această persoană intră sub incidența termenului „rămâne” în sensul articolului 4 punctul 6 menționat, este de competența autorității judiciare de executare să efectueze o apreciere globală a mai multor elemente obiective care caracterizează situația acestei persoane, printre care se numără în special durata, natura și condițiile șederii persoanei căutate, precum și legăturile familiale și economice pe care aceasta le întreține cu statul membru de executare.

Cu privire la a doua întrebare

55 În opinia instanței de trimitere, aceasta ar trebui să autorizeze executarea mandatului european de arestare emis împotriva domnului Kozłowski în cazul în care constată că această persoană nu are „reședința obișnuită”, în sensul articolului 83b alineatul 2 litera b) din IRG, în Germania.

56 Având în vedere punctele 47 și 53 din prezenta hotărâre, precum și răspunsul dat de Curte la prima întrebare, nu mai este necesar să se răspundă la a doua întrebare adresată, în condițiile în care persoana căutată în acțiunea principală intră în domeniul de aplicare al articolului 4 punctul 6 din decizia-cadru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

57 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre trebuie interpretat în sensul că:

- o persoană căutată „este rezident” în statul membru de executare atunci când și-a stabilit reședința reală în acest stat și „rămâne” în acest stat atunci când, ca urmare a unei șederi stabile de o anumită durată în acest stat membru, a stabilit cu acesta din urmă legături similare cu cele care rezultă din reședință;

- pentru a stabili dacă între persoana căutată și statul membru de executare există legături care să permită să se constate că această persoană intră sub incidența termenului „rămâne” în sensul articolului 4 punctul 6 menționat, este de competența autorității judiciare de executare să efectueze o apreciere globală a mai multor elemente obiective care caracterizează situația acestei persoane, printre care se numără în special durata, natura și condițiile șederii persoanei căutate, precum și legăturile familiale și economice pe care aceasta le întreține cu statul membru de executare.

Semnături

I - 6096